

med det lange, hjemmelavede Instrument foran sig og lod dets Brummetoner lyde ud over Gaarden, snart i følelsesfulde Fædrelandssange, snart i Valsemelodier. Naar nu Bolteslageren faldt ind med sin Guitar, blev det næsten til en hel Koncert, der slet ikke lød saa ilde i den stille, lyse Foraarsaften. Rundt om i Nabohusene hældede Folk sig ud af Vinduerne for at lytte til; Børnene i de omliggende Smaagaarde standsede i deres Leg og kravlede op paa Plankeværkerne for at komme til at se, — ja, om det saa var Spurvene, der allerede havde sat sig til Ro for Natten inderst inde i de blomsterhvide Frugttræer, saa svang de sig — ugle-tyst — op paa Tagryggene og sad deroppe med Hovedet paa Siden som smaa, andægtige Tilhørere.

Det var netop en saadan Musikaften, at Per første Gang fik Øje paa en ung Pige, der for en Tid skulde komme til at spille en Rolle i hans Liv. Han saa' hende staa oppe bag et aabent Salsvindue i Nabohuset med begge Arme lagte om bag Ryggen, tilsyneladende alene optagen af at høre paa Koncerten og betragte Aftenhimlens drivende Skyer, medens dog Kindernes stadig tiltagende Rødme forraadte, at hun ikke var aldeles upaavirket af det Par dristige Mandfolkeøjne, der iagttog hende ovre fra Højbaadsmandens Lysthus. Huset derinde tjente til